

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Jana Vyklického ve věci žalobce **G. D.**, zastoupeného JUDr. Miroslavem Nyplem, advokátem se sídlem Hradec Králové, Dukelská 15, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, za účasti: **I) statutárního města Hradec Králové**, se sídlem Hradec Králové, Československé armády 408, **II) Ing. P. S.**, a **III) J. Š.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 9. 2015, č. j. 30 A 105/2014 - 89,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Dne 5. 9. 2013 podalo statutární město Hradec Králové žádost o umístění stavby „*SO 101 stavební úpravy křižovatky ulic Dvorská, Cihlářská a K Meteoru, obsahující rozšíření zpevněných ploch, SO 431 veřejné osvětlení*“ na určených pozemcích. Účelem stavby mělo být „*[z]výšení bezpečnosti v křižovatce, zvýšení bezpečnosti chodců při přecházení Dvorské ulice*“.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal v průběhu územního řízení námitku, v níž vyslovil svůj nesouhlas s umístěním přechodu pro chodce před dům č. p. X v ulici D., jehož je majitelem a v němž provozuje obchod s potravinami, lahůdkami a teplým občerstvením. Svůj postoj zdůvodnil zejména tím, že bude znemožněno zásobování tohoto obchodu. V námitce konkrétně uvedl, že k zásobování jsou plně využívány dva přední vchody z ulice do provozovny, u nichž zastavují vozy dodavatelů. Již při pohledu na

prodejni je vidět, že tento způsob zásobování bude v důsledku umístění přechodu absolutně vyloučen. Při skladové manipulaci nadměrného zboží zastavují nákladní auta před domem tak, aby zadní plošina byla v úrovni vjezdu do areálu. Z nákresu lze dovodit, že by v takovém případě předeck kabin nákladních aut zasahoval přímo do uvažovaného přechodu. Taktéž by přechod znemožnil využití sklepního otvoru v domě, který slouží k manipulaci s otopem a dalším zbožím určeným pro uložení. Prakticky by byl dotčen i vjezd do areálu běžným vozidlům, protože by nemohla zastavit v bezpečné vzdálenosti od přechodu tak, aby si řidiči mohli otevřít vrata. Z předložené dokumentace nevyplývá ani způsob zabezpečení celé stavby, jakož i bezpečný a nerušený provoz prodejny. V neposlední řadě by bylo mnohem smysluplnější a logičtější umístit přechod přímo za zastávku MHD (Dělnický dům). Již z hlediska bezpečnosti chodců je toto místo daleko přehlednější.

Magistrát města Hradec Králové, odbor hlavního architekta (dále jen „správní orgán prvního stupně“), vydal dne 25. 2. 2014 územní rozhodnutí č. 1000, č. j. MMHK/177924/2013 (sp. zn. 156177/2013/HA/Mi), kterým schválil navržený záměr podle § 92 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí mimo jiné vycházel z kladného stanoviska Magistrátu města Hradec Králové, odboru dopravy, ze dne 21. 1. 2013, zn. SZ MMHK/217604/2012 OD1/Kab, a z dokumentace předložené žadatelem, zpracované autorizovaným inženýrem pro dopravní stavby. Při vypořádání stěžovatelovy námítky správní orgán prvního stupně odkázal na dodatek č. 1 souhrnné technické zprávy projektanta: *„Zásobovací vozidla budou zastavovat v předepsané (5 m) vzdálenosti od přechodu, čímž se vzdálenosti od vchodu do prodejny nikterak zásadně nezvětší (při zastavení vozidla před přechodem bude vzdálenost cca 8 m a při zastavení za přechodem 4,5 m od nejbližšího vchodu, přičemž z toho je šířka chodníku 3,3 m.). Při manipulaci se zbožím se bude muset důsledněji využívat vjezd do areálu, kdy nakládka/vykládka vozidel se zadní plošinou je výhodnější, a pouze při boční nakládce/vykládce provádět tuto činnost na ulici. Primárně by se veškerá činnost měla odehrávat ve vlastním areálu. Využití sklepního okna v soklu zdiva nebude v žádném případě znemožněno, sypký materiál bude vysypán na chodníku u sklepního okna a okamžitě ukládán (tak jako dosud), kusový materiál bude donášen k oknu a ukládán tak jako dosud. Při zajištění do areálu bude nucen řidič zastavit před přechodem, otevřít vrata a pokračovat v jízdě. Obsluha areálu bude obdobná jako u jiných vjezdů, kdy vozidlo zastaví na jízdním pruhu a řidič otevírá vrata (viz vjezd přímo z křižovatky na parcelu 237). Lze předpokládat, že těchto manipulací s otvíráním a zavíráním vrat vlastním řidičem je pouze omezený počet a není to činnost opakující se několikrát v hodině.“* Na tomto podkladě dospěl správní orgán prvního stupně k závěru, že zásobování a manipulace s otopem či zbožím budou nadále možné. Co se týče umístění přechodu, považoval správní orgán prvního stupně přijatou variantu za optimální řešení, naopak stěžovatelem zmíněnou variantu odmítl, přičemž opět vycházel z dodatku č. 1 souhrnné technické zprávy: *„Z hlediska chodce, který jde do prodejny z Cihlářské ulice, je zjevné, že situování přechodu pro chodce před Dělnickým domem je naprosto nesmyslné, neboť by si musel zacházet na přechod a poté se vrátit k prodejně. Každý chodec si bude zkracovat cestu k prodejně přes plochu u sochy a poté přes silnici, kde nebude mít přechod pro chodce. Z hlediska bezpečnosti je lepší umístění přechodu pro chodce v přímé a ve větší vzdálenosti od zastávky MHD. Ve směru do města je stávající přechod pro chodce mezi křižovatkou s ulicí Bohdanečskou a zastávkou MHD.“* Správní orgán prvního

stupně tak uzavřel, že uplatněné námitky neprokázaly, že by byl záměr v rozporu s požadavky uvedenými v § 90 stavebního zákona.

Stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí odvolání. V něm namítal, že pokud by správní orgán prvního stupně provedl ohledání na místě stavby, zjistil by, že místním podnikatelům bude podstatným způsobem ztížen, ne-li znemožněn výkon jejich podnikání. Dále uvedl, že po celou dobu existence obchodu dochází k zásobování pouze z ulice, kdy zásobovací vozy pro tento účel stojí po dobu expedice před provozovnou. Pro vykládku je nutno počítat s delším časovým intervalem, přičemž navrhovaný přechod toto zásobování znemožní a rovněž dojde k zacinění výhledu chodcům. Proto navrhl, aby byl přechod umístěn jinam, případně nebyl proveden vůbec.

Krajský úřad Královéhradeckého kraje (dále jen „žalovaný“) z odvolání usoudil, že směřuje proti obsahu závazného stanoviska Magistrátu města Hradec Králové, odboru dopravy, ze dne 21. 1. 2013, a proto si podle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), vyžádal potvrzení nebo změnu tohoto stanoviska od Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru dopravy. Ten vydal dne 25. 8. 2014 závazné stanovisko č. j. 10171/UP/2014, kterým závazné stanovisko Magistrátu města Hradec Králové, odboru dopravy, změnil pouze v odkazu na příslušné zákonné ustanovení, podle něhož bylo závazné stanovisko vydáno; obsahově zůstalo nezměněno. Ztotožnil se s názorem Magistrátu města Hradec Králové, že realizací předmětné stavby dojde k výraznému zvýšení bezpečnosti chodců. Otázka možnosti či nemožnosti zásobování přilehlého obchodu s potravinami nebyla podle jeho názoru řešena ani v závazném stanovisku vydaném odborem dopravy Magistrátu města Hradec Králové, ani v předložené projektové dokumentaci. Odbor dopravy Magistrátu města Hradec Králové také poukázal na to, že zásobování provozovny z ulice Dvorská popsané stěžovatelem – zahrnující časově nejen samotnou vykládku zboží, ale i administrativní činnosti – probíhalo a probíhá v rozporu se zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), neboť se nejedná o zastavení, ale o stání vozidel zásobování.

Rozhodnutím ze dne 23. 9. 2014, č. j. 10171/UP/2014/Kul, žalovaný zamítl odvolání stěžovatele. Žalovaný uvedl, že je na úvaze správního orgánu prvního stupně, zda provede ohledání na místě, či nikoliv, přičemž je své rozhodnutí povinen odůvodnit. Této povinnosti správní orgán prvního stupně dostál. Žalovaný neshledal žádná procesní pochybení ani porušení relevantních ustanovení stavebního zákona ze strany správního orgánu prvního stupně.

Stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí správní žalobu. Namítal, že by pro něj zřízení přechodu pro chodce před domem č. p. X v ulici D. znamenalo značnou újmu spočívající ve znemožnění výkonu předmětu jeho podnikatelské činnosti a že rozhodnutími správních orgánů došlo k porušení jeho práva pokojně užívat svůj majetek, chráněného čl. 11 Listiny základních práv a svobod, a práva svobodného výkonu podnikatelské činnosti, chráněného čl. 26 Listiny základních práv a svobod. Kromě toho se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně nevypořádal s jeho námitkami. Stěžovatel v žalobě tvrdil, že prodejna je zásobována z ulice Dvorská, jelikož jiný způsob zásobování

není v dané lokalitě možný. Z tohoto důvodu má prodejna z ulice Dvorská dva vchody. Jeden je určen pro distribuci nebaleného pečiva a druhý pro zákazníky. Z důvodu dodržení hygienických předpisů je vyloučeno, aby potraviny, zvláště pak ty nebalené, byly naskladňovány skrze prostory ohrožené možnou kontaminací (například šatnu, která je přístupná ze dvora). Stejně tak je s dodržováním hygienických norem neslučitelné, aby stěžovatel k zásobování využíval v rámci budovy prostory jiného subjektu (sklad chemických prostředků). V obou případech hrozí, že bude zboží kontaminováno nežádoucími látkami. V neposlední řadě je také nutné uvést, že světlost průjezdu vrat do objektu činí 2,8 m, což podstatně omezuje vjezd vozidlům, jejichž výška danou světlost přesahuje (většina vozidel s nástavbou chladících agregátů). Vozidla budou muset podle stěžovatele zastavovat daleko za vchodem určeným k zásobování nebalených potravin a pečiva. Podle stěžovatele nic nebrání tomu, aby byl přechod pro chodce realizován o pár desítek metrů blíže k restauraci „U Dvora“. Stěžovatel taktéž oponoval závaznému stanovisku Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru dopravy, ohledně tvrzeného porušování zákona o silničním provozu. Podle stěžovatelova názoru se nejedná o stání, ale v kontextu zásobování o zastavení vozidla. Žalovaný se podle něj s touto námitkou nevypořádal. Podle stěžovatele je otázka provedení místního šetření sice na úvaze správního orgánu, nicméně „posouzením od stolu“ nemohl být úplně a přesně zjištěn skutkový stav.

Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) žalobu zamítl. Uvedl, že správní orgány obou stupňů rozhodovaly za situace, kdy měly ohledně námitek stěžovatele k dispozici závazná stanoviska dotčených orgánů, které ve vzájemné shodě projevily s umístěním stavby souhlas. V takové situaci nemohou správní orgány posuzovat odbornou stránku stanovisek ve smyslu jejich správnosti. Krajský soud sám neshledal, že by závazná stanoviska byla neúplná, neurčitá či nesrozumitelná, ani že by se jimi orgány příslušné k jejich vydání dopustily zjevného pochybení. Dle krajského soudu tak správní orgány musely tato stanoviska dotčených orgánů ohledně souladu umísťované stavby s veřejnými zájmy chráněnými zákonem respektovat. Ohledně zásobování prodejny potravin krajský soud, stejně jako správní orgány, vycházel zejména z dodatku č. 1 souhrnné technické zprávy, v němž projektant reagoval na stěžovatelovy námítky. Z jeho vyjádření je zřejmé, že zásobování znemožněno nebude, pouze dojde k prodloužení vzdálenosti mezi vykládaným vozem a vchodem do prodejny v řádu několika metrů. Projektant také zdůraznil možnost důslednějšího využívání vykládky v areálu dvora stěžovatelova domu. Rovněž poukázal na nesmyslnost stěžovatelova návrhu na alternativní polohu umístění přechodu pro chodce. Z těchto podkladů vycházely i oba správní orgány, přičemž krajský soud neměl k takto zjištěnému skutkovému stavu žádné výhrady. Krajský soud dospěl k závěru, že umístění přechodu pro chodce dle projektové dokumentace nijak podstatně neztíží zásobování prodejny potravin; pouze se prodlouží trasa vykládky o několik metrů. Stěžovatel také nevyvrátil logický závěr projektanta, že k vykládce by měl přednostně sloužit dvůr domu. S ohledem na výšku vrat do něj může vjet většina zásobovacích vozidel. Žalovaný sice neposoudil, zda vozidla při výkládce z ulice stojí ve smyslu § 2 písm. n) zákona o silničním provozu, nebo zastavují ve smyslu § 2 písm. o) téhož zákona, ale tuto otázku shledal krajský soud vzhledem k předmětu řízení irelevantní, a proto v tomto ohledu nepovažoval napadené rozhodnutí za nedostatečně odůvodněné. K námitce neprovedení místního šetření krajský soud konstatoval, že správní orgán

prvního stupně dostatečně objasnil, proč nepovažoval místní šetření za nutné. Krajský soud neměl pochybnost, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem. Správní orgán prvního stupně měl k dispozici projektovou dokumentaci obsahující i fotodokumentaci a podrobné situační zákresy v mapách; měl tudíž dostatečné podklady pro posouzení záměru. Podle krajského soudu stěžovatel navíc nevznnesl jedinou konkrétní námitku, která by splnění zákonných podmínek pro upuštění od ústního jednání a ohledání na místě, zpochybňovala. Důvod, na jehož základě považoval stěžovatel nařízení ohledání na místě za nutné, vymezil ve zcela obecné rovině. I přesto správní orgán prvního stupně na základě nesouhlasného vyjádření stěžovatele nařídil ústní jednání ve věci za účelem dosažení dohody a zajímal se i o názor orgánu místní samosprávy, jako znalce místních poměrů.

Stěžovatel podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost, odkazující na kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Nadto v kasační stížnosti také rozporuje právní posouzení věci krajským soudem; materiálně tedy uplatňuje i kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle stěžovatele krajský soud rozhodl chybně, když nepřisvědčil jeho námitce, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci a že se s jeho námitkami nevypořádaly. Ani krajský soud se s jeho námitkami nevypořádal dostatečně, když mnohdy poukázal pouze na argumentaci správních orgánů ve správním řízení, ačkoliv ty se těmito námitkami vůbec nezabývaly. Stěžovatel v kasační stížnosti zopakoval, že v domě č. p. X v ulici D. provozuje obchod s potravinami, přičemž umístěním přechodu pro chodce v daném místě mu bude podstatně ztíženo, ne-li znemožněno, jeho zásobování. Stěžovatel má za to, že závazná stanoviska Magistrátu města Hradec Králové, odboru dopravy, a Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru dopravy, se možností zásobování, tedy i zajištěním chodu provozovny stěžovatele, vůbec nezabývala – v tom spatřuje jejich neúplnost. Především však trvá na tom, že správní orgán prvního stupně nezjistil úplně a řádně skutkový stav, zejména v důsledku upuštění od místního šetření. Pokud by na něj přistoupil, mohl se přesvědčit o oprávněnosti stěžovatelových námitek. Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že stěžovatel nikterak nevyvrátil logický závěr projektanta, že k vykládce zboží by měl sloužit přednostně dvůr domu. Stěžovatel ovšem tento závěr opakovaně zpochybňoval. V žalobě totiž poukázal na to, že z důvodu dodržení hygienických předpisů je vyloučeno, aby zvláště nebalené potraviny byly naskladňovány skrze prostory ohrožené možnou kontaminací, například šatnu přístupnou ze dvora. Stejně tak nelze za tímto účelem využít prostory jiného subjektu. Také rozporoval předpoklad projektanta, že k manipulaci s vraty nedochází několikrát v hodině; podle stěžovatele jsou otevírány dvacetkrát až třicetkrát za den. Stěžovatel zdůrazňuje, že jiný způsob zásobování než „z ulice“ není v dané lokalitě možný. Samotné zásobování z ulice se pak kvůli umístění přechodu v některých případech může prodloužit až o 22,5 metrů, pokud má přívěs délku 17,5 metrů, k čemuž je třeba přičíst 5 metrů jako bezpečnou vzdálenost od přechodu podle 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Navíc v místě, kde by k vykládce zboží v takovém případě docházelo, jsou žulové obruby přesahující 15 centimetrů a 1 metr široký zelený pás, které tam budou i po umístění přechodu. Prodloužení trasy vykládky a jeho důsledky považuje stěžovatel za neúnosné a má za to, že došlo k porušení jeho ústavně chráněných práv pokojně užívat majetek a svobodně vykonávat podnikatelskou činnost.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti pouze uvedl, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem a kasační stížnost považuje za nedůvodnou.

Majitel domu č. p. X v ulici D., tedy osoba zúčastněná na řízení III), ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že stěžovatel v roce 2014 pozastavil svoji podnikatelskou činnost. Dále uvedl, že nikdy před domem neviděl vykládat zboží z nákladního vozidla, jak je zachyceno na fotografiích přiložených ke kasační stížnosti. Podle osoby zúčastněné na řízení III) probíhá zásobování obchodu s potravinami v nočních nebo brzkých ranních hodinách a je prováděno malými dodávkami, přičemž se jedná o několik přepravek.

Další osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

Nejvyšší správní soud nepřeposílal vyjádření ke kasační stížnosti stěžovateli a ani z nich nevycházel, neboť má v tomto případě za to, že neobsahují žádné relevantní argumenty pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti [srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 8. 2015, sp. zn. I. ÚS 2928/14, odst. 4, a ze dne 5. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 3579/13, odst. 5 (všechna rozhodnutí Ústavního soudu uvedená v tomto rozsudku jsou dostupná z nalus.usoud.cz), a také rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Matoušek proti České republice* ze dne 29. 3. 2011, stížnost č. 9965/08, a ve věci *Cavajda proti České republice* ze dne 29. 3. 2011, stížnost č. 17696/07 (všechna rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva uvedená v tomto rozsudku jsou dostupná z hudoc.echr.coe.int)].

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas, a to osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nedostatečného odůvodnění napadeného rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť vlastní přezkum rozhodnutí je dle nesčetné judikatury zdejšího soudu (např. rozsudek ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 Azs 229/2015 - 53, bod 10; dostupný z www.nssoud.cz) zásadně možný pouze za předpokladu přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

Stěžovatel má pravdu v tom, že krajský soud ve svém rozsudku převzal dílčí závěr správních orgánů týkající se varianty zásobování prodejny ze dvora domu, přičemž stěžovatel tuto variantu v žalobě zpochybňoval. Tento nedostatek však nemůže způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Smyslem soudního přezkumu územního rozhodnutí je posoudit jeho zákonnost, nikoli se do detailu věnovat všem možným způsobům zásobování stěžovatelovy prodejny a jejich faktickou uskutečnitelností. Z pohledu Nejvyššího správního soudu je klíčové, že krajský soud dospěl k závěru, že

zásobování z ulice Dvorská, o které šlo stěžovateli především, nebude v důsledku umístění přechodu znemožněno ani nijak podstatně ztíženo, přičemž tento závěr je dostatečně odůvodněn a, jak bude ukázáno níže, v přezkumu Nejvyššího správního soudu ob stojí.

Pokud jde o úplnost závazných stanovisek, stěžovatel v žalobě pouze zmínil, že závazné stanovisko odboru dopravy Magistrátu města Hradec Králové nereflektuje práva a oprávněné zájmy účastníků v rozporu s § 2 odst. 3 správního řádu. Konkrétnější v tomto ohledu nebyl a ani netvrdil, jak činí nyní v kasační stížnosti, že by závazná stanoviska odborů dopravy Magistrátu města Hradec Králové a Krajského úřadu Královéhradeckého kraje byla neúplná, neboť se nezabývala zajištěním chodu jeho prodejny. Proto nelze krajskému soudu vyčítat, že se v odůvodnění svého rozsudku blíže úplností závazných stanovisek nezabýval a v rovině odpovídající obecnosti stěžovatelova tvrzení konstatoval, že je považuje za úplná, určitá a srozumitelná.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by napadený rozsudek trpěl nepřezkoumatelností ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

K samotné kasační námitce neúplnosti závazných stanovisek z důvodu opomenutí problémů spojených se zajištěním chodu stěžovatelovy prodejny Nejvyšší správní soud konstatuje, že ve vztahu k závazným stanoviskům byla uplatněna až v kasační stížnosti, proto se jí nemohl zabývat (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Nad rámec odmítnutí této námítky je možno dodat, že podle Nejvyššího správního soudu oba odbory dopravy ani neměly povinnost zabývat se zásobováním stěžovatelovy prodejny. Smyslem závazných stanovisek odborů dopravy je posoudit navrženou stavbu z hlediska zájmů chráněných zákonem č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, podle jehož § 40 odst. 4 písm. d) bylo také stanovisko odboru dopravy Magistrátu města Hradec Králové vydáno. Navíc ten vydal své stanovisko dne 21. 1. 2013, tedy před zahájením územního řízení, v němž stěžovatel uplatnil svoje námitky; bez jejich znalosti se ovšem těžko mohl k otázce zásobování konkrétní prodejny relevantně vyjádřit. To však neznamená, že tyto stěžovatelovy námitky zůstaly v územním řízení bez odpovědi. Správní orgán prvního stupně se otázkou zásobování prodejny zabýval právě na podkladě stěžovatelových námitek, které vypořádal na str. 18–21 svého rozhodnutí, jak bude rozebráno níže.

Námitku nesprávně zjištěného skutkového stavu v důsledku upuštění od místního šetření má Nejvyšší správní soud za nedůvodnou. Podle § 87 odst. 1 stavebního zákona „[s]tavební úřad oznámí zahájení územního řízení a k projednání žádosti nařídí ústní jednání, a je-li to účelné, spojí jej s ohledáním na místě (...). Stavební úřad může upustit od ústního jednání, jsou-li mu dobře známy poměry v území a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru.“ K ohledání na místě tedy stavební úřad přistoupí, pokud je to účelné. Naplnění této podmínky stěžovatel konkrétněji netvrdí, pouze namítá, že kdyby bylo k ohledání na místě přistoupeno, správní orgány by se přesvědčily o oprávněnosti jeho námitek. Nejvyšší správní soud má nicméně za to, že správní orgány měly k dispozici dostatek podkladů pro posouzení situace v předmětné křižovatce i jejím bezprostředním okolí. Jak uvedl krajský soud, správní orgán prvního stupně měl k dispozici projektovou

dokumentaci obsahující fotodokumentaci a podrobné situační zákresy v mapách. Navíc správní orgán prvního stupně svolal i jednání za účelem docílení dohody, kde stěžovatel mohl správní orgán prvního stupně podrobně seznámit se svými námitkami (z jednání však odešel před jeho ukončením; viz č. 1. 200–202 správního spisu). Konečně se podle Nejvyššího správního soudu nejednalo o umístění stavby, kde by účelnost ohledání na místě byla patrná bez dalšího (například pro její složitost či rozsáhlost). Lze proto uzavřít, že vzhledem k výše uvedeným okolnostem správní orgán prvního stupně nepochybil, když k ohledání na místě podle § 87 odst. 1 stavebního zákona nepřistoupil. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tudíž není dán.

K tvrzeným dopadům umístění přechodu pro chodce do ústavně zaručených práv stěžovatele svobodně podnikat a pokojně užívat majetek Nejvyšší správní soud předesílá, že tato práva lze při splnění určitých podmínek omezit (viz čl. 11 odst. 3 a čl. 26 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod). Pokud dojde ze strany orgánů veřejné moci k jejich omezení, je na místě zkoumat zákonnost, legitimitu a přiměřenost takového omezení (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 4. 2004, sp. zn. II. ÚS 482/02, a ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. I. ÚS 504/03, a rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Hutten-Czapska proti Polsku* ze dne 19. 6. 2006, stížnost č. 35014/97, odst. 162–168).

V nyní posuzovaném případě stěžovatel namítá, že v důsledku zásahu veřejné moci v podobě umístění přechodu pro chodce před jeho dům, kde provozuje prodejnu s potravinami, bude podstatně ztíženo, ne-li znemožněno, její zásobování. Naopak krajský soud dospěl ve svém rozsudku k závěru, že umístění přechodu pro chodce před prodejnu její zásobování podstatně neztíží, neboť dojde pouze k prodloužení vzdálenosti mezi vykládaným vozem a vchodem do prodejny v řádu několika metrů.

Předmětné územní rozhodnutí bylo vydáno na základě zákona. Taktéž o legitimním důvodu opatření v podobě zvýšení bezpečnosti chodců při přecházení ulice Dvorská není sporu.

Mezi stranami je však sporná „únosnost“ omezení dopadajícího na stěžovatele, tedy otázka přiměřenosti. Stěžovatel v průběhu celého řízení tvrdí, že umístěním přechodu pro chodce před jeho dům bude podstatně ztíženo, ne-li přímo znemožněno zásobování jeho obchodu s potravinami. Na druhou stranu sám uznává, že umístěním přechodu dojde při zásobování z ulice pouze k prodloužení délky trasy, kterou musí zboží absolvovat z vozidla zásobování do jeho obchodu. Sám tedy fakticky připouští, že zásobování obchodu bude nadále možné. Zatímco krajský soud dospěl k závěru, že dojde k prodloužení vzdálenosti mezi vykládaným vozem a vchodem do prodejny v řádu několika metrů, stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že v případě nákladního vozidla s přívěsem může v některých případech dojít k prodloužení délky až o 22,5 metru; navíc bude muset dojít k vykládce v místě, kde jsou žulové obruby přesahující 15 centimetrů a 1 metr široký zelený pás. Ani při přistoupení na tato stěžovatelova tvrzení (třebaže v žalobě tvrdil pouze, že se celková vzdálenost „prodlouží nejen o samotný přechod, ale též o bezpečnou vzdálenost pěti metrů“), nepovažuje Nejvyšší správní soud umístění přechodu pro chodce za nepřiměřené opatření, neúnosně zasahující do stěžovatelovy právní sféry. Takto popsané

zvýšené nároky na zásobování nelze totiž rozhodně považovat za natolik zásadní, aby zájem stěžovatele na pohodlnějším zásobování převážil nad veřejným zájmem na zvýšení bezpečnosti všech chodců přecházejících ulici Dvorskou, včetně zákazníků stěžovatelova obchodu. Na místě je také připomenout, že správní orgán prvního stupně vzal v potaz stěžovatelem navržené alternativní umístění přechodu, které by představovalo šetrnější zásah do jeho právní sféry, nicméně tuto alternativu přesvědčivě vyhodnotil jako nerozumnou, což stěžovatel v dalších fázích řízení nerozporoval. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že umístění přechodu pro chodce před stěžovatelovu prodejnu je legitimním a přiměřeným opatřením učiněným na základě zákona, kterým nedochází k protiústavnímu zásahu do stěžovatelových práv. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tudíž také není splněn.

S ohledem na výše uvedené je nerozhodné, zda a případně za jakých podmínek je možné prodejnu zásobovat také skrze dvůr domu, což je ostatně varianta, kterou stěžovatel odmítá. Proto se touto otázkou Nejvyšší správní soud již nezabýval.

Nejvyšší správní soud konečně neshledal ani žádné pochybení krajského soudu podřaditelné pod ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s.

Ze všech shora vyložených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Jelikož v řízení úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly a stěžovatel nebyl účastníkem úspěšným, bylo o nákladech řízení rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu